

Előfizetési feltételek:
belyben házhöz hord-
va vagy vidékre postán
küldve
Egész évre 6 firt — kr
Fél évre 3 firt — kr
Negyedévre 1 firt 50 kr

Hirdetések díja:
□ centiméterenként 3
kr. Kereskedők és gyá-
rosok külön árkéldvez-
ményben részesülnek.
Bélyegdíj 30 kr.

Nyitlár sora 20 kr.

KÖZÉRDÉK

POLITIKAI, TÁRSADALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI LAP.

Megjelenik hetenkint kétszer: esztörtökön és vasárnap.

Szerkesztői iroda

és
Kiadóhivatal:

CIRNER és LINGNER
Főter 38. szám alatt,
hova ugy a lap szelle-
mi részét illető köz-
lemények, mint az
előfizetések és
hirdetések bér-
mentesen küldendők.

Kéziratok nem adat-
nak vissza.

A kiállítás bezárása után.

Immár bezárultak annak a tündér-
kertnek a kapui, melynek egy fél esz-
tendőn át csodájára járt az ország, s a
melybe elzarándokoltak a távol Euró-
pának civilizált nagy nemzetei is cso-
dálni egy régi, de kis nemzet bámula-
tos energiáját, teremtő képességét és a
haladás iránt való rendkívüli képessé-
geit.

Mi szomorúan állunk meg a bezárt
kapuk előtt.

Szomorít bennünket, hogy elmúltak
a dicsőséges szép napok. Szomorít ben-
nünket, hogy ez a tündérváros nemsokára
oda lesz dobva a bontó csákányok vas-
hegyének, hogy az a sok szépség, me-
lyet egy nemzet mint egy téli kaptárba
összehordott, szétszűlik, szertemállik, s
nem láthatjuk magunk előtt hosszú ideig
azt a tárlatot, mely bennünket lelkesi-
tett, önértetünket megdagasztotta, bizal-
munkat a nemzet jövőjében erőssé, ren-
dithetlenné tette.

Valóban kár, örök kár, hogy minden
elmulik a földön.

De amikor megadjuk magunkat a
változhatatlannak, fölébred bennünk a
praktikus gazda, s mérlegelni, számít-
gatni kezdjük az eredményeket. Mit

eredményezett a megfeszített munka,
mennyit ér az aratás eredménye?

És itt szigorúan mérlegelünk, mert a
magunk bírái vagyunk.

Nem ragadtatjuk el magunkat a lel-
kesedésnek még most is érzett mámo-
rától, hanem sorra vesszük az eredmé-
nyeket komolyan, igazságosan.

A legfőbb és legtöbbet érő eredmén-
yek azt tartjuk, hogy a külföld föl-
fedezett bennünket. Évszázadok
mulasztásai és az utolsó évtizedek rossz-
akaratu kommentátorai, a külföldön olyan-
nak tüntették fel a magyar nemzetet,
mely a kultura alacsony fokán, erőszak-
kal és jogtalan prepotenciával nyomja
el a nálánál sokkal nagyobb számban
lévő nemzetiségeket.

Jól emlékezhetünk még a közelmultra
is, amelyben a külföld kóbor irkászai
rólunk olyan híreket terjesztettek, hogy
itt még most is a régi „betyár“-világ
uralkodik, s akadtak előkelő, komoly
emberek, a kik állig fölfegyverkezve,
mint valami szudáni expedícióra jöttek
el hozzánk Budapestre, hogy a magyar
„pusztán“ kalandokra vadásszanak, s
megismerkedhessenek Rózsá Sándorral,
a gavallér betyárral.

Akadtt egy angol, 10 évvel ezelőtt,

a ki szörnyű haragra lobbant, mikor
Budapestre érve itt európai várost, európai
viszonyokat és erkölcsöket talált s nem
akartak neki egy „jogász“-t, meg egy
„kanász“-t mutatni. Egy heti sikertelen
kutatás után az angol azzal utazott el
Budapestről:

— Eh, ilyet talállok én Párisban is!
Azért nem kell 48 órát utazni!

Ilyen vélemények voltak rólunk ez
ideig a külföldön. És a kiállítás —
mely ide vonzott hozzánk kétszázezer
idegent, akik között a külföld legkivá-
lóbb nemzeteinek írói, politikusai, sze-
replő férfiai voltak, akik fölsimerték
erőnket és hivatásunkat a kulturában,
akik nem szüntek meg a dicséretben,
a magasztalásban — mindezeket az
exotikus rágalmakat összetörte; a kül-
földet alkotóképességünkről, politikai
érettségünkről, fölvilágosította.

A világnak ezer meg ezer lapjában
egy év lefolyása alatt 27 000 cikk és
közlemény jelent meg Magyarországról,
amennyit nem irtak rólunk az elmúlt
ezer év alatt összesen. Hogy mi volt e
cikkekben, azt olvashattuk napról-napra,
mert hisz a magyar sajtó is reprodu-
kálta őket. Feltétlen elismerés, gyakran
magasztalás s igen gyakran bocsánat-

TÁRCZA.

A kaczerhoz.

A húr, ha tulfeszítik, elszakad;
A szív, ha elcsigázzák, meghasad;
A láng, ha szitják, mindig jobban ég —
De, ha nem őrzik, megemészti még
Azt is, kinek létét köszönheti . . .
A szerelem tüze, bár isteni:
Ha nem vigyázol rá, rombol s emészti,
Halálra gyöttri a szívet s az ésszt . . .
Szerelmem, végtelen szerelmem!

Maradjon hát medrében a folyó,
Maradjon szíved élő, lángoló;
Ne rejts párnámba még töviseket,
— Hozzád ugys göröngyös ut vezet.
Ne semmisíts meg, kintzóm, aki vagy!
Ne ejts kétségbe, adj hű szívet, adj!
. . . Nem akarod, hogy boldogok legyünk?
Pedig csak egy kell még ahhoz nekünk:
Szerelmed, végtelen szerelmed!

Kondor István.

Utódomhoz.

Irtá Vermees Ernő.
Még meg se nyilt a küzdő pálya
És én megbuktam csúfosan . . .

Igy szólt hozzám a barna lányka:
„Köztünk mindennek vége van!“

A barna lánykát már feledtem,
Szerelmét már nem siratom.
Őn birja szívet most helyettem,
Önhöz szól hát e szózatom:

Tisztelt barátom, jól vigyázzon,
E kis leányka nagy hamis!
Hitem volt, hogy soh'sem hibázom,
S a tőrbe estem magam is . . .

Csak érte éltem, őt szerettem,
Azt hittem, hogy hiven szeret —
És most mulat, kaczag felettem,
Kigunyolva hűségemet.

Csakhogy már nem bánt, sőt vigasztal
E gúnyos sértő kaczagás! . . .
Ma még engem boszant meg azzal,
Holnap talán siratja más . . .

És nincs kizárva, hogy e másik
Holnap talán már ön leszen,
A ki imádja meghalásig . . .
E szép lány mindig ugy teszen!

És nincs kizárva, hogy talán majd
Szerelme hozzám visszatér,
És én felejtem a vizsályt, bajt,
Mert megvigasztal a babér.

S a visszatérő barna lányka
Felgyűjtja újra szívedet — — —
És visszafoglal birtokába —
A nagyvilág bár kinevet.

Czipra.

— Irtá: Polgár Géza. —

Az az édesdeden csobogó patakocská me-
selte el fünek, fának, bokornak; onnan a
leuge szellő szárnyain jutott el a csacsogó
madárkákhoz az a mese, amely tőlük hoz-
zám szállott, és én ugy el tudok tünődni a
csudaszép Czipra sajtóságos históriáján. Tü-
zes vére gyűjtő szikrákat hajtott az ő mély-
ségesen fürkésző szeméibe s jó és rossz
sorsban egyaránt a szabadságszeretetre in-
gerelte őt. Ebben jócskán volt része Czip-
rának, mert azt tehetett, amit akart vajda
apja viskójában, amey ott roskadozott an-
nak a sokat tudó pataknak a partján, annak
a szomorúan susogó gesztenyefa-lomb ár-
nyekában. És ez mind a Vasváry báró bir-
tokán feküdt. Itt élt Czipra, ebben az utált
környezetben, amelyet mindenki rettegett,
mert a sok rongyos cigány félelmetes vi-
selkedése, rossz híre elijesztette az embe-
reket a környékről. Hét vármegyében sem
volt olyan szép leány, mint aminő Czipra
volt. Parázs szemei feledhetetlen emléket

kérés azért, hogy ezt a nemzetet annyi ideig félreismerték.

Ismételjük, ez az ezredéves ünnep és a kiállítás legnagyobb eredménye.

A második főeredmény a közgazdasági.

A kiállítás a nemzet erejének olyan teljességét tárta az ország elé, hogy egy csepp jóakarattal minden igaz magyar ember minden szükségletét beszerezheti hazai forrásból. Nem kell bevárni, míg a külföldi utazók a helyünkbe jönnek s nyakunkba sózzák a külföldi selejtes termények maradákat, — látszólag olcsóbban, mint a hazai, de a valóságban sokkalta drágábban. Az ilyen külföldi gyártmányokat csakis az olcsóság jellemzi; sem csín, sem jó ízlés, sem tartósság dolgában nem közelíti meg a hazai iparos által termelt munkát, melynek már azért is jobbnak kell lennie, mert képtelen versenynyel kell szemben állania.

A kiállításon láthattuk, hogy nem kell a külföldre szorulnunk sem ruházati czikkeink, sem házi szükségleteink, sem a gazdasági gépek behozataláért, — van itt bőven minden, csak a magyar emberben legyen meg annyi hazafiság, hogy megkérdezze a boltostól, honnan szerzi áruját? A bécsi rongyot, a ragasztott cipőt, cseh üveget, porcellánt ne vegyük meg, van ebből künö magyar gyártmány is, hála Istennek.

És végül az eredmények során kiemelkedik az erkölcsi diadaléretet, melyet az ország egész lakossága merített a kiállítás látogatásából.

Öt-hat millió magyar ember látta kulturális érettségünket; ezek kö-

zött volt félmillió a föld népéből, a nemzetiségi vidékekről. Amazokban a magyar nemzet erejének tudatát, ezekben a magyar állameszméhez való ragaszkodás érzetét ébresztette és erősítette a kiállítás.

Az ifjúságot büszkévé tette a magyarságára, az öregeket nyugodttá tette az ország sorsa iránt. Az iparost bizalommal töltötte el, a kereskedőnek új forrásokat mutatott, a vállalkozóknak feltárta a nemzet kiaknázatlan kincseinek egész tárházát. A tudósnak táplálékot, a művésznek ihletet adott az alkotásokra.

Az egész nemzetet pedig történelmi nagy multjának és virágzó jövődjének képével izmosította, erősítette.

Ezek a tárlat eredményei!

Nem zengünk gyászdalt, csak elégiát, mikor a tornyok büszke városa omladozik; ha elpusztul is valóságában, lelki szemeink előtt ott fog lebegni hosszú időközön át mint ígéret, mint biztatás, mint fogadás, hogy a magyar nemzet ezen a szent földön mindenkor meg fogja őrizni államalkotó pozícióját, s nem fog megrendülni ereje a küzdelemben sohasem!

Képviselőválasztások vármegyénkben.

Alvincz, 1896. október 29.

Amihez nem is kelle nagy jós-tehetség, az alvinczi választókerület Szóts Pált, a „Nemzet” fő-munkatársát, Alvincz szülöttét, egyhangulag országos képviselővé választotta szabadelvű programmal. Október 28-hoz, a választás napjához hasonló emelkedett hangulatu ünnepnapja régen nem volt Alvincznek. Sűrű zászló-erdőt lengetett a szellő.

égettek annak a lelkebe, aki egyszer közéjük nézett. Bogárfekete haja rendetlenül omlott alá, szinte vöröses-barna, napégetett vállán. Hiszen egyebet sem tesz egész napokon át, mint segített dolgozni az öreg vajdának, amikor az hajlítgatta az izzó vasakat, amelyeket aztán karjára vett kosárral hordozott szerte a faluban, hogy pénzze vagy elemőzsiává tegye.

Juszó, — a vajdának haragos ellensége, egy deli termetű cigánylegény, mindig ott settenkedett a szépséges Czipra körül, de az öreg villamos tekintete, meg az a megmeforgatott kalapács elütte Juszót és így csak lopva találkozott szeretőjével. Ilyenkor összejöttek sokáig, sokáig elbeszélgettek. Sokáig elábrándoztak ama szenvedélyesen bánatos hegedűs mellett, amit Juszó esalt ki rozzant szerszámából. Minden földi boldogságukat a körül a piczi máglya körül találtak föl, melyet néhány galyacskból összeróttak és amelyen megsütögetve egy darabka húst, elbámultak mindaddig, amíg valamelyik purdézéjjel nem rebbenette őket azzal a hirrel, hogy jön a vajda. Nem félték ők ketten senkitől sem, csak attól, ha az öregén kívül rájuk ijesztett a gazdag Vasváry báró délczeg katona fia, aki naponta arra lovagolt és akit a cigányleány tudtán kívül csábítgatott oda elbűvölő szépségével. Czipra ilyenkor félve borult

Juszó kebelére, akinek szemei szinte vérbeborultak a huszár láttára, aki talán már egyszer-másszor meg is csipkedte a Czipra napsütötte arcát.

A fiatal báró egy szép napon beállított a toprongyos vén cigányhoz, hogy elkérje a leányát s csak nagy nehezen tudta megértetni az őeggel, hogy a leányát feleségnek akarja, nem csak szeretőnek. Igen soká támaszkodott az öreg, azonban a fiatal báró hatalmas nagy összeget ígért az öreg vajdának, ha odaadja a leányát, sőt ki is rakta az öreg elé az ezres bankókat. Leirhatatlan az a zavart, bizonytalan állapot, amelynek hatása alatt az öreg leányát a bárónak átengedte. A leány nem ellenkezett, mert tudta, hogy el van veszve, ha apjának, a kérésselhetetlen szigorú vajdának, szót nem fogad.

*

Czipra el sem bucsuzott semmitől, senkitől. Ugy hagyta el szótlanul a viskót, a csapogó patakot, a purdékot, a vajdát, mint a fonnyadtan elhulló falevél az ágat. Még Juszóval sem találkozhatott, mert a báró tüstént elvitte őt magához. Nemsokára ragyogó új ruhába öltöztette Cziprát, neveltette, mivelte a lelkét, esztét; még a szívet is odaszoktatta a magáéhoz hatalmas, rendíthetetlen türelmével, csodaszertü forró szerelmével. Cziprától előkelő asszonyt terem-

Már a kora reggeli órákban nagy csapatokban érkeztek a vidéki választók. Legszebb volt a berveiek és hennigfalviak bevonulása hosszú kocsisorral, élükön saját zenekarokkal. Zúgó éljenektől s 4 zenekartól csendült a lég.

A választás előtt körmenetet is rendeztek s a népszerű jelöltnek sűrűn tisztelegtek. Majd ágyudörgés jelezte a választás kezdetét.

Míg a teremben a hivataloskodók: Tóth Miklós elnök, Benedek Károly jegyző stb. végezték teendőiket, az alvinczi zeneegylet a berveieit tűzoltó-zenekar és 2 cigány-zenekar versenyre kelve zenéltek, a választók meg hatalmasan „éljen”-eztek; a berveie szászok zenekara, az ősz lutheránus pap vezetése alatt, oly szépen játszott a „Hymnuszt”, hogy akármelyik magyar zenekarnak is becsületére vált volna. Az első fél óra elmúlt és még mindig csak Szóts Pál volt képviselőnek ajánlva, akit aztán nagy lelkesedéssel, egyhangulag kikialtítottak országos képviselőnek. Impozáns menet vonult a ref. paplakhoz Szóts Pálért, ovációkban részesítve őt ugy szállásán, mint utközben. Midőn a választási terembe ért, választói elnök Tóth Miklós közszeretben álló választási elnök gyönyörű beszéd kíséretében meghatottan nyújtotta át a mandátumot. Szóts Pál könyekig meghatva válaszolt, ígérve, hogy az osztatlan bizalomra méltónak lenni, hazájának hű, igaz fia lenni: életének legszentebb földadata leend. És most következett megint az ovációk egész sora. Majd délben közebed sok lelkes tószttal, megemlékezve vármegyénk nagyrabecsült főispánjáról és alispánjáról is.

Alig köszöntött be az est, a helyi zeneegylet gyülekezőt fujt és városunk aprajagya sűrű csoportokban vonult, hogy részt vegyen a képviselőnk tiszteletére rendezendő faklyás-menetben. Így együtt lelkesedni, egy szívvel, egy értelemmel örvezdeni ember-emelekezet óta nem tudott Alvincz polgársága. Vajha szebb jövő zenéje lenne e nap! A faklyák pont 5 órakor lobbot vetettek, s a polgári zenekar hangjai mellett,

tett egy év alatt és feleségül is vette. Báróné lett a szegény, mindenünnen kiűzött cigányleányból; a férjét, aki őt ennyire szereti, imádja, holott ura és parancsolója: Czipra lassankint meg is szerette. Már-már elfelejtett mindent, ami még csak emlékezetben is odafüzte volna a cigánysátorhoz. Jóllehet minden megvolt Cziprának, mégis hiányzott valamije, amit nem tudott szóba foglalni, amit nem tudott kifejezni, de ami bántotta a szívet, nem hagyta nyugodni a lelkét. Hiába faggatta a báró, hogy valljon meg mindent, nem tudott czélt érni vele. A báró Juszóra gondolt, de neje ezeket a gondolatokat eloszlatta epedő csókjaival, szerető öleléseivel. Lassan-lassan beletörődött a báró, neje saját szerü viselkedésébe, amikor a titok kiderítésére váratlanul alkalom kínálkozott. Egyszer, amint együtt ültek, szerelmesen átölelve egymást, mélabusan szólalt meg a távolban egy szál hegedű hangja. Szomorú volt a nóte, amelynek hangját erre hordta a titokzatosan susogó szél. Tudta az, hogy hová szállítsa ezeket a reszkető hangokat: Czipra szívébe!

És ezek a hangok csak élesztették a lelkében szunnyadozó szenvedélyt. Így huzta ezt a nótát Juszó is, de hányszor... akkor, amikor a patak partján az apja viskója mellett elábrándozott Czipra a Juszó meg a maga boldogságán... De nem szólt

nemzeti zászlók alatt megindult a menet. A nagy „éljen“-riadalra megjelent az ablaknál Szóts Pál, akihez a választók s különösen Alvincz nevében Benedek Károly ref. lelkes intezett szívből fakadott beszédet, mire harsogó „éljen“-zés, virágcsokrok özöne stb. stb. köszöntötte a népszerű képviselőt. Midőn a megkapó ovációkért könyek között mondott köszönetet, kezét esküre emelve mondott választóinak s szülővárosának a viszontlátásra „Istenhozzád“-ot! Azután kocsira ült, hogy még az esti gyorsvonattal Budapestre utazzék. Kísérje szeretet, áldás és dicsőség pályáján!

A népszerű képviselő távozása után Benedek Károly ref. lelkeshez vonult a fátylóménet, holott is a polgárság érzeit Székely Árpád és Verkoczy Károly tolnácsolták. Benedek lelkes megköszönve a kedves figyelmet, őszinte örömet fejezte ki a fölött, hogy Alvincz polgársága oly ritka egyértelműséggel viselkedett, méltó dicsőségére legyen mondva, polgártársunk megválasztása alkalmával! Aztán a zenekar hangjai mellett sűrűn „éljen“-ezve, széteszlott a közönség.

-e-r.

Magyar-Igen, 1896. október 30.

Meg voltunk győződve, hogy szeretett képviselő-jelöltünket, dr. Werner Gyulát, egyhangulag fogjuk megválasztani. Reményünkben kissé csalatkoztunk, mert a borbándiak és a vajasdiak közvetlen a választás előtt meglepetésül kivitték azt, hogy nem lett egyhangulag, közfelkiáltással, hanem szavazattöbbséggel megválasztva.

Választás előtti napon délután meendőndaként hallatszott Magyar-Igenben, hogy nem fizetnek semmit s így elkeseredésből lesz ellenjelölt is. Nem akarta senki se ezt elhinni. Azonban 28-án reggel köztudomásúvá vált, hogy az éjjel Borbándról és Vajasadról csoportonként megérkeztek valami választók. Nem szerették a nyilt, szabad és szép közutat, hanem a patak partján, a kertek alatt, meg a holdvilágtól segítve utai-

kon, sietve iparkodtak eljutni „elvhő“ Kovács József és Kelemen Sándor lakásáig, ahol szeszgyárból áruba bocsátott kedves italukból ittak egyet — „hozomra“, s azután hamarosan megszerkesztették a választási elnökek beadandó ajánlatukat, melyet tizenheten irtak alá.

Igy történt a dolog, hogy midőn a 8 óra után külön vonaton jött zalatnai választóközönség Magyar-Igenbe megérkezett, a választási elnökek kezében már két ajánlat volt; egyik a szabadelvű párt részéről már 27-en beadva, amelyben dr. Werner Gyula ajánlatott, a másikban pedig Kis Balint cs. és kir. kamarás magyarigeni lakos ajánlatott a nemzeti párt, vagyis inkább a vajasdiak és borbándiak részéről.

Rendesen és minden zavar nélkül folyt le a szavazás; délután 4 órakor, a záróra lejártá után, Kis Balint kapott 99 és dr. Werner Gyula 241 szavazatot, tehát 142 szavazattöbbség volt. Lelkes és hatalmas éjlenzés fogadta az eredmény kihirdetését. Csuka Domokos főszolgabíró vezetése alatt felbogarozott kocsikon küldöttség ment az addig Czelnán tartózkodó dr. Werner után, kit megérkezésekor szünni nem akaró éjlenzés fogadott.

Választási elnök, Csiki János zalatnai r. kath. esperes-plebános, beszéd kíséretében nyújtotta át a mandátumot, mire a megválasztott képviselő egy hatásos és gyönyörű beszédben azt megköszönte. Beszélt még Bakesy Endre és Spaller József. Közben a magyarigeni szép uri nők nemzeti színű szalaggal és egy kis levélkével ellátott gyönyörű élővirág-csokrot nyújtottak át a követnek. Volt éjlenzés és lelkesedés elég. Volt öröm. Hallottam szüntelen mondani: be kár, hogy nem tudtuk előre és nyíltan, hogy ellenjelölt is lesz; készültünk volna rá, hogy mutattuk volna meg a számarányt, a szabadelvűség és különösen követünk iránti buzgalmunkat; no de se baj, most az egyszer csak 142.

A választó közönség szép csendesen szét-

oszlott. Este Magyar-Igenben Balogh Dezső házában diszlakoma volt, melyen kitünő hangulat uralgott. Az első pohárköszöntőt dr. Werner Gyula mondotta választóira, Csávasi József, Csiki János, Montani Gyula és Spaller József dr. Werner Gyulára, Frenzl Gyula a választási elnökre, Imreh Károly Montani Gyulára, Konez Albert Csuka Domokosra, Csiki János dr. Dobozy Vilmosra, Sántha János Konez Albertre.

A hangulatot késő éjfélig gyulafehérvári Kóka zenekara emelte. Késő éjfel után oszlott szét a társaság.

Éljen dr. Werner Gyula!

-y-r.

A vizaknai választás.

Éles Henrik — Zeyk Gábor és közben egy csomó ismeretlen nagyság, névszerint: Márai Lajos, Mészáros Károly, Krausz Lajos, Solymosi Elek, Ullmann, dr. Markbreit Gyula, számszerint nyolczan pályáztak a kis Vizakna mandatumáért!

Folyt az aknamunka hetekig, ügynökök robotgattak fel s alá Vizakna piacán, s mikor értésükre adatott, hogy Vizakna nem lehet idegen, be nem jelentett egyének börtömvételeinek színtere, attették azt Szeben piacára s ott folytatták üzelveiket.

Saját czéljukat elérték, zsebük többé-kevésbé megtelt; de a megkopasztott jelöltek egymásután tünedeztek vissza az ismeretlenség homályába, átengedve a küzdést az első és utolsó jelöltnek, Élesnek és Zeyknek.

Élesnek, ki ugyszólva évek óta készítette maga számára a talajt, és Zeyknek, az országos szabadelvű párt jelöltjének.

Az intelligencia összetartása, a városi tanács buzgó ébersége, a nép józan belátása Zeyknek juttatta a mandátumot és pedig fényes többséggel, és Vizakna város büszke lehet rá, hogy ily szépen kiköszörülte a reputációján öt év előtt ütött csorbát, mikor a mandátumot a nemzeti pártnak engedte át. Pedig ama bizonyos ügynökök, kik között

semmit a férjének, mert hisz őt szeretnie kell — megcsalni halált érdemlő büntett volna. Csak két könyecsepp gördült alá barna arczatán; ezt el nem titkolhatta, mert ezek az ura kezefején folytak széjjel.

Elmult azonban ez is, mint egy édes, bús, röpke álom. Czipra most csak arra kérte az urát, engedné meg neki, hogy egy napon át azt tehesse, amit akar, de — egyedül. Minden boldogsága ettől a naptól függne.

Készséggel engedett a báró neje kérésének; ő maga lóra ült, s elment a háztól. Czipra, amint egyedül érezte magát, szótlanul tért szobájába. Itt félredobta minden ékességét. Selyem köntösét, amely pompásan feszült meg gyönyörű termetén, fölcserélte ránczos, piros szoknyáskájával, pitykegombos jancsikájával; fejére piros kendőt kötött. Ezeket magával hozta emlékül, ezekben az emlékrongyokban hagyta el az apja házat. Azután karjára vette a vasszerzős kosarat és utra kelt gyors léptekkel, ment egyenesen a viskó felé, amely tájról újból hallani vélte azokat az édesen zsongó hangokat, amelyek már annyiszor átjárták a szívé. Végre elérte az apja házat. A viskó épp úgy állott, mint akkor, mikor elhagyta. Ott zsörtölődött a vidám patakocská a partjával, ott susogtak a régi, ismerős fák is, amelyek láttára hevesen emelkedett a Czipra örömtől duzzadó kebele. Csak belől a vis-

kóban volt minden másképp. Az öreg vajda rég elhalt azóta, a purdék megnöttek, más vajda ült a fujtatónál, más volt ott most minden arc. Kérdőleg tekintettek a jövevényre, aki csaknem reszketett félelmében. Juszóra kérdezett, de választ senkitől se kapott. Egyik sem akarta megismerni Cziprát, egyik sem akart szólni hozzá, habár tudták, hogy kiesoda. Kis vártatva kitérőlygott a kunyhóból egy félelmetes alak, egy elmeháborodott tekintetével, kezében hegedűt szorongatott.

Juszó volt. Cziprának még erőre sem volt szüksége, hogy visszatartsa magát attól, hogy ennek az embernek a nyakába boruljon. Juszó végre megszólalt, elmondta, hogy régóta vár már rá, neheztelt is, de most örül, hogy visszajött. Tudta, várta őt nehezen. Megkínálta máglyánsütött hussal, huzott most úgy, hogy mindegyikük féktelenül kurjongatni, táncolni kezdett. Csak egy magas, szép leány nézte Juszót és különösen Cziprát nyugtalanul. Szakasztott olyan volt ez a leány, mint Czipra. Talán a testvére . . . Juszó közeledett Cziprához, de ez egy szökéssel künn termett a kunyhóból. Egyenesen hazafelé vette az utját, hálat adva Istennek, hogy bántatlanul szabadult abból a rut fészekből. Férje, a báró, egész uton nyomon követte, mindent látott, csak azt nem tudta, hogy benn a viskóban

mi történt. És ez végzetes volt mindegyikükre nézve. Férje, amint hazatértek, kérte, mondaná meg neki, mi történt ott a kunyhóban. Czipra szomoruan azt felelte, hogy azt magával viszi a sirba! Erre a báró ráparancsolt, hogy tüstént vegye föl azt a ruhát, amelyben tegnap távozott, hagyja el házat azonnal, mert nem akarja többé utját állni boldogságának. Az asszony fuldokló zokogással esdekelt bocsánatért, de hiába. A báró kitarta az ajtót és minden habozás nélkül utnak eresztette nejét . . .

Benn a cigányviskóban talán még most is folya a dorbézolás, ha Czipra be nem állit, jajveszékelve a Juszó halálhírével.

Juszó felakasztotta magát, segítetek!

A lárma, a zaj most elült, de Juszó megmentésére senki sem sietett. E helyett a viskó egyik zugából mint egy böszült oroszlan ugrott elő egy magas, szép leány, szakasztott olyan, minő Czipra volt. Talán testvére . . . Egy szökéssel mellette termett és markolatig döfött egy rozsdás, hegyes tört Czipra szívébe, aki egy jajszó nélkül, holtan rogyott össze.

Ezt Juszóért kaptad, menj utána, ha még most is szereted . . . Igy végződött a Czipra szomorú esete.

egy megbélyegzett multu helyi nagyság (??) is akadt, mindent elkövettek ennek megátlására. Közszájon forog, hogy a választást megelőző éjjelen kitört tűzvész nem a véletlen műve volt, de csak egyéni kárt okozott, és ez is eléggé sajnálatos, de a jó ügynek ártani nem tudott.

A választás különben Szabó Albert bányafőnök elnöklése alatt a legszebb rendben, minden különösebb incidens nélkül folyt le; 9 órakor vette kezdetét és 10 órakor Zeyk Gábor többsége már biztos volt, a záróra kitűzésekor 1/211 órakor pedig Zeyk 190 szavazatával szemben Élesre 2 egyén szavazott le, mely összeget a záróra végéig sikerült 6-ra emelni.

E számok elég fényesen beszélnek; bővebb magyarázat nem szükséges.

Kedélyes epizodokban sem volt hiány; ilyen volt Solymosi Elek, a jeles színész vendégszereplése, ki jelöltségét maga sem vette komolyan, habár programbeszédet is megeresztett, de a választás reggelén Zeyk javára visszalépett és így 2 szál pártlive Zeykre szavazott.

A Zeykre leadott 195 voksból 5-öt kellett visszavetni, ezek közül egyik „Gábor ura” szavazott, másik „arra, akire az urak akarják”.

A választás kihirdetése nagy lelkesedést idézett elő és a Szebenből érkező képviselőt választóinak tömege zászlókkal, zenével, lovas bandériummal, virág-csokrokkal várta a város végén, hol Szabó Albert választási elnök, Borbáth Pál pártelnök és Szócs József polgármester üdvözölte, átadván a mandátumot is. Az ünnepélyes bevonulást 30 terítékű ebéd és este 150 terítékű vacsora követte a Reithofer-fele vendéglőben, melyeken a leglelkesebb hangulat uralkodott.

A zajos napok után pedig Vizakna város azon megnyugvással térhet vissza békés foglalkozásához, hogy jót választott, mert Zeyk Gábor, mint képviselője, érdekeit, mint a megye szülöttje, nemcsak ismeri, hanem mindig szíven is fogja viselni!

A fogarasi ménés.*

Mult év október hó 3-án az erdélyrészi lótenyésztő gazdaközönség nevében és megbízásából küldöttség tisztelgett az akkori földművelésügyi miniszternél és átadott egy feliratot mely így kezdődik:

„Amaz intézkedések között, a melyekkel Nagyméltóságod az erdélyi részekben a mezőgazdaság és állattenyésztés emelésére létesített állami intézményeket reformálni törekszik, nagy aggodalmat okozott az erdélyi részek mezőgazdáiának és állattenyésztőinek a fogarasi állami ménés sorsa...”

A miniszter ez alkalommal kijelentette, hogy a fogarasi ménés feloszlata már bevégzett dolog, ahhoz a miniszter-tanács hozzájárult és azt Ő felsége — a ki ugy is, mint legfőbb hadur, kiválóan érdeklődik a lótenyésztés iránt — jóváhagyta.

Ime, így állítottatott élénk most egy esztendője hazarészünk lótenyésztésének kilátásba helyezett jövőképe!

Am azóta nagyon sok történt.

Az erdélyi gazdasági egyesület felismervén a veszélyt, mely a fogarasi ménés feloszlata esetén az erdélyi rész lótenyésztését sújtotta volna, széleskörű akciózt indított nemcsak a ménés további fenntartása, de annak megfelelő átalakítása és kibővítése tárgyában is.

* Átvéve az „Erdélyi Gazda” legutóbbi számából.

Terjedelmes és minden részletre kiterjedő körlevélben szólította fel Erdély nagyobb lótenyésztőit, képviselőit, főispánjait, lótenyésztő-bizottsági elnökeit és szakegyesületeit, hogy az ügy állását tanulmányozva, adjanak véleményt azon kérdésekre: vajjon az erdélyi lótenyésztés igényeinek minő anyaggal beállított és mily arányú ménésintézet felelne meg; mely vidék volna legalkalmasabb esetleg egy új ménés felállítására és vajjon megmenthető-e még a híres régi erdélyi jellegű ló? stb.

A kérdés a napi sajtóban is állandóan napirenden tartott s nagy lendületet adott az ügy akkori stádiumának a közérdeklődés impozáns megnyilatkozása és a kibocsátott körlevelek fényes eredménye, mely több mint husz — kiváló és elismert tekintélyű nagytenyésztők és szakemberek által megírt — alapos szakvélemény beérkezéséből állott.

Eközben történt, hogy Ő felsége 1895. november 2-án kelt legfelsőbb kéziratával dr. Darányi Ignácot nevezte ki Magyarország földművelésügyi miniszterévé.

December 5-én már fogadta az új miniszter az erdélyi gazdasági egyesület küldöttségét, mely ekkor már egy — a beérkezett szakvélemények alapján készült — feliratban kész programot adott a fogarasi ménés jövő berendezését illetőleg.

E program alapelvei a következők:

„A fogarasi állami ménés ez idő szerint fenntartandó, azonban azt úgy kell átalakítani, hogy a népies tenyésztés igényei mellett (a melynek a helyes módon üzött lippiczai tenyésztés megfelelő) a közép birtokosság igényére, azaz a hadszükségletre alkalmas és legtöbb irányban keresett jó tisztá campagne lovak előállítására is alkalmassá tétessék s főleg, hogy az oly kiváló erdélyi anyag legjobb példányaiban összegyűjtessék és fenntartassék.”

És ime, ma már a legújabb miniszteri leirat helyben hagyja az erd. gazd. egyesület intenczióit és világosan kimondja, hogy:

„Első teendőnek tartom, hogy a lippiczai törzs-ménés ne csak számra nézve szaporodjék hanem, hogy főként annak anyaga kiváló jó minőségű s a céljának megfelelő legyen.”

Ezért intézkedni kívánok az iránt, hogy a jelenleg ottan levő lippiczai törzs kiválasztott anyaga úgy minőségre, valamint alkatra nézve fenntartassék s megfelelően fejlesztessék.

Ezenkívül szándékozom bevásárlás útján erdélyi jellegű kanczákban egy külön ménest ugyanott felállítani.”

Röviden ezekben óhajtottam e nagy fontosságú kérdés jelenlegi stádiumának hű és tárgyilagos képét feltárni. A jelen: az elért eredmény; az erdélyi gazdaközönség óhajtatása jövő év elején megvalósítva lesz. És most emlékezzünk meg azokról, a kiknek az elért siker első sorban köszönhető.

Bethlen András volt az, a ki a feloszlata hírére a mult évi aug. 30-iki gazdaértekezlet összehívását kezdeményezte és úgy akkor, mint azután állandóan igen sokat tett és fáradozott a dolog előbbre vitelén. Külön is elismerés illeti meg ugyanezen okból gróf Bánffy Györgyöt, az állattenyésztési szakosztály elnökét. Losonczy Mihály miniszteri tanácsosnak a miniszterium lótenyésztési főosztálya főnökének köszönhető az, hogy a ménés feloszlata tényleg is nem hajtattott végre oly hirtelenséggel, mint az meggondolva és elhatározva volt... És végül leg-

nagyobb hála és köszönet illeti meg Darányi Ignác földművelésügyi miniszterünket, aki szerencses kézzel és a leghelyesebb formában oldotta meg ezt a kérdést.

Lótenyésztő gazdák! Rajtatok áll most, titóletek, a ti segítségetektől függ, hogy a régi erdélyi lónak még itt ott felfedezhető vonásai összegyűjthetők legyenek s hogy ezen atomokból újra előállithassuk még szebb, még jobb formában és vérben a régi típust, mely az elmúlt századok legjobb lova volt.

Iparkamarai közgyűlés.

A kolozsvári kereskedelmi és iparkamara október 19-én tartott közgyűléséből. Az elnöki jelentés emelkedett hangon emlékezett meg a m. hó 29-én és 30-án Kolozsvárt végbement millenárius ünnepélyekről, a melyek keretében a a Ferencz József iparmuzeum alapkövének letétele és a hazai kamarák képviselőinek II. országos értekezlete is helyet foglalt. A kamarák mindenike elfogadta a meghívást s csak kényszerítő okok tartották vissza a horvát és besztercebányai kamarákat a megjelenésben. Jelenti, hogy a társkamarak képviselői a szíves fogadtatásáért ugy a kamarának, mint a városi törvényhatóságnak, a melynek hasonló vendégei voltak, köszönetüket nyilvánították, a közgyűlés pedig az elnök javaslatára elismerést szavazt az azon bizottságnak, a melynek orsz. értekezlet rendezésével, a kamarai képviselők fogadásával meg volt bízva s a mely adatát, a kamarai tagok buzgó részvéte mellett, oly fényesen oldotta meg. Az elnök kiemeli, hogy az orsz. értekezlet napirendje, annak komoly s tanulságos tárgyalása a kamarai intézmény fejlesztésére bizonynyal kedvező hatással lesz és a kamarák közt az egyetértést és kapcsolatot szorosabbra fűzi s ez okból elégtelen tekinthet a kolozsvári kamara arra, hogy az orsz. értekezlet összehívása által ezen eredményekre alkalmat szolgáltatott.

Az elnök jelentéséből kiemeljük még, hogy a miniszter ur sajnálattal tudatta, hogy a gyulafehérvári távbeszélő hálózatot ez évben még nem építheti meg, hogy a kamara a szept. hóban Budapesten tartott ipari kongresszusokban képviselve volt, hogy a kolozsvári ipartestület kérésére a miniszter urhoz engedély kieszaköléseért folyamodott a kamara területén levő fegyintézetekben folyó ipari munka tanulmányozásáról, még eddig azonban eredmény nélkül; hogy a kamara a kolozsvári ipartestület zászlószentelésén magát képviselte; hogy a hazai kamarák monografiája, a melyet a budapesti társkamara miniszteri megbízásból elkészített s kinyomatott, megfelelő számú példányt fog megrendelni s a költségekben való részvetelt a társkamara által javaslatba hozott módozat szerint teljesíti, hogy a millenium emlékére szerkesztett és kamaránknak is megküldött számos monografiáért a kamara nevében a küldőknek köszönetet mondani sietett; hogy a tordai csizmadia szövetezet érdekében a polgármester ur jelentése következtében folyamodott a honvédelmi miniszter urhoz, hogy a kétszeres mennyiségben jóhiszeműleg elkészített bakancsokat vegye által.

A kerületi kiállítási bizottság nevében jelentve volt a közgyűlésnek, hogy a tömeges felrándulásból Kolozsvárt eddig 11 csoport lón szervezve, melyben 1400 iparos, kereskedő és földmives vett

részt, s ezek közül 150-en a kamara költéségén járták meg a tanulmányutát; hogy az iroda jelenleg a leszámolással a tárgyak visszaszállításának ügyével foglalkozik. A leszámolásokról egyes esetekben könnyű a költségek mérsekléséért folyamodni.

A kamara által kiállított tárgyakra nézve határozatba ment, hogy a kolozsvári nyomdászati történetét feltüntető nyomtatványok számára készített szekrényeket a kamara az Erdélyi Muzeumegyletnek ajándékozta, hogy a kiállítás a muzeum könyvtárában tovább is együtt maradjon; a kamara kiadványait a kereskedelmi és hitelcsoportból a kereskedelmi muzeumnak átengedi s a háziipari készítményeket részint értékesíti, részint az iránta érdeklődő intézetek közt kiosztja.

A kamara a beszterczei bőrgyár-szövetkezet államikölcsönügyét a miniszter urnak melegen ajánlotta, miután meggyőződést szerzett afelől, hogy a 10 év óta fennálló szövetkezet az állami támogatást mind saját érdekének, mind az általa sikeresen képviselt szövetkezeti elvnek előmozdítása szempontjából megérdemli s hogy a kért kölcsönre kellő biztosítékot nyújtani kész és képes is.

A szilágysomlyói ipartestület belépti díját a kamara legfeljebb 5 frtra véleményezi felemlhetők s ez esetben is csak úgy, ha a belépő tagnak huzamosabb időre részletfizetések is meg lesznek engedve.

A közgyűlés örömmel vette tudomást, hogy a kolozsvári ipariskolák felügyelőbizottsága a kamara javaslatára a nyomdász tanulóknak számára külön szakiskolát szervezett, amely a sikernek sok kecségető feltételével bír s amely, ez idő szerint, hazánkban az első. Ugyancsak az ipariskolák felügyelő-bizottsága a kamara közbenjárására kijelenti, hogy a fennálló tanrendszer határain belül szívesen teljesíti az ipartestület azon kérését, hogy az építő iparos tanulóknak rajz oktatása a lehetőségig a téli évszakra összpontosíttassék, de a hetenként 2 órát tevő nyári tanítás alól még sem mentheti föl.

A kamara helyesléssel vette tudásul, hogy az iparos segéd munkások szórakoztatására rendezett ingyenes felolvasásokban való részvételre a városban levő tanintézetek tanárai felkértek s e felolvasások harmadik sorozata ez évben megnyílik.

Kellemetlenül vett tudomást a közgyűlés a kamarának is megküldött azon igazságügyi miniszteri nyilatkozatról, hogy a 20 frton alóli kereskedelmi üzletekből eredő követelések feletti bíraskodás ügyében általa is szükségesnek elismert törvényjavaslatnak a törvényhozás elé vitelét nem tartja időszerűnek. A közgyűlés az ügyet mindaddig felszinen tartandónak véli, a míg az üzleti körök jogosnak elismert panasza kedvező megoldást nyer.

A kolozsvári női kereskedelmi tanfolyam igazgatóságának kérésére a kamara körlevélben figyelmezteti az illetékes vállalatokat a tanfolyamot végzett növendékek alkalmazására; egyúttal újabb felterjesztésben arra kéri a miniszter urat, hogy a szakoktatásnak e nemét részeltesse olyan anyagi támogatásban, amely lehetővé tegye a szegényebb sorsú növendékeknek is a tanfolyamban való részvételt; a mi a jelenlegi 100—120 frtnyi költség mellett nagyon meg van nehezítve;

ezen kívül a tultermelés enyhítésére intézkedés lenne szükséges az iránt, hogy a növendékek a postánál, táviradnál, vasutnál alkalmazást nyerjenek.

A kamara a magántisztviselők országos kongresszusának felhívására készséggel figyelmezteti a magántisztviselőket az egyet. országos nyugdíjintézetére.

Torda város kövezetvámserződési jogának újabb 10 évre való kiterjesztését, valamint a fennálló díjaknak a vasuton érkező árukra való szedését a kamara elmentmondás nélkül megszavazta.

Az osztrák-magyar bank helybeli fióknézetéhez a kamara váltóbírálókul a kilépőket, Stein Bertalan és ifj. Warga Daniél új tagokat hozza javaslatba.

Hasonlag megválasztja a kamara a kerületében levő póttagokhoz az ipartanács tagjait.

Végül megállapította a közgyűlés az előbbi évekhez képest csekély módosítással a kamara költségelirányzatát 1897-re.

Százezer forint.

A kultúra és jótékonyág nagyjai közé egy tisztes öreg lépett ma, aki ötven éves pályafutásának magaslatát monumentumát rakta le egy fejedelmi alapítványban. Nem élő ember, hanem élő intézmény: Egyesült Budapesti Fővárosi Takarékpénztár, így hívják a legújabb nagy adakozót. Az országnak ez az egyik legelőkelőbb pénzintézete, amely vasárnap jubilálta ötven éves fennállását, ezt az amúgy is emlékezetes napot azzal tette még emlékezetesebbé, hogy összesen százezer forintot adományozott különféle kulturális és jótékony célokra. A jubileumi programnak ez a része mindennél jobban jellemzi az ötven éves hatalmas intézet vezető szellemét, amely hosszú, mozgalmas történetén keresztül működését irányította. Az intézet, amely a nemzeti újjáébredés korszakában gróf Széchenyi István lelkesítő szavának és példájának hatása alatt, az általános nemzeti felbuzdulás közepett nyerte első alapjait, egész fennállása alatt a magyarság érdekeit szolgálta, ha nem is közvetlenül. Mert a közgazdasági életnek, szinte csodás hirtelenséggel, egyik vezető faktorává válván, az üzleti célok mellett mindig az ország gazdasági fejlődésének általánosabb, magasabb érdekeit is szolgálta, és ezzel nemzeti gyarapodásunknak egyik érdemes tényezője volt.

Az intézet, amely szerény kezdetből hatalmas virágzásra emelkedett, mint egy makkokozmosz, ugy mutatja hű képét a magyar közgazdasági élet fejlődésének. Az intézet első üzletévében — ott, a budai halászárosz szűk bérházában — 463.862 forint betétet kezel; ma három saját háza, négy üzleti telepe van, s a folyó évi május végén 29 053.794 forintot tett a betétek összecsége.

Most a jubileum alkalmából — írja a „P. Corr.“ — méltó, hogy elismeréssel legyünk a derék intézet félszázados működése iránt és kegyelettel emlékezzünk meg az alapítók-ról s az első igazgatókról, akiknek sorából ma már csak Wodianer Albert és Bum József vannak életben, rójjuk le az elismerés tartozását a mostani vezetők iránt is, akik hazafiságban az elődök nyomdokain haladva, a modern szellemben, egyre tágabb működési körben biztosítják az intézetnek előkelő helyét közgazdasági életünkben. És már csak azért is elismeréssel kell megem-

lékeznünk az intézet vezetőiről, akik közül báró Harkányi Frigyes, Bum József, Busbach Péter, budai Goldberger Bertalan, Rupp Zsigmond, Loisch Ede, szobi ifj. Luczenbacher Pál, rákosi Nánai Mór, budavári dr. Országh Sándor, Rötzer Ferencz vezérigazgató és Zsoldos vezértitkár neveit említjük, mert eddigi működésüknek szép betetőzésül az Egyesült Budapesti Fővárosi Takarékpénztárt a százezer forintos fejedelmi alapítvánnyal a főváros és az ország egyik első Maecenásává tették.

Vegyes hírek.

— **Kinevezés.** Az igazságügyi miniszter Löwy Albertet a gyulafehérvári törvényszékhez aljegyzővé nevezte ki.

— **Novemberi előléptetések.** A novemberi előléptetések alkalmából a helyben állomásozó honvéd-zászlóaljnál Lázár Albert főhadnagyot századossá, Ambrus Miklós hadnagyot főhadnaggyá léptették elő. Mindkettőjüknek jól megérdemelt előléptetésükhöz sok szerencsét kívánunk.

— **Névmagyarosítás.** A belügyminiszter megengedte Pitlich Gusztáv, valamint kiskoru gyermekei Gusztáv, Károly és Albert nagyenyedi lakosoknak a Gerendi névhasználatát.

— **Lukács László** m. kir. pénzügyminiszter az abrudbánya-verespataki és az egri választókerületekben is országgyűlési képviselővé választatván, ez utóbbi választást kívánja megtartani. E hír folytán szegény Abrudbányát már megrohanták az aspiránsok s akadnak oly szemérmetlenek, hogy egyszerűen pénzkérdésnek tekintik az „ügyletet.“ Reméljük, hogy megkoppaszta, vagy pénzükkel együtt, egyszerűen utat mutatnak a t. választók ezeknek az uraknak s figyelembe véve azon nagy szolgálatokat, miket Lukács miniszter értük tett, első sorban az ő bizalmas, jóindulatu ajánlását kéri ki és fogadják el, hogy ez által is fenntartsák a régi szívélyes viszonyt, melyre a bányászat érdekei s ezen két bányaváros fejlődése szempontjából multhatatlan szükségünk van.

— **Lönhart püspök utódja.** Lönhart Ferencz erdélyi r. kath. megyés püspökről már régebben jelezték a lapok, hogy a kormány a püspök beteges állapota és aggkorára való tekintettel mellé közelebről koadjutort fog kirendelni. Mint Budapestről most értesítenek, e körülmény most már mielőbb bekövetkezik, mert az elgyöngült püspök most már maga adta be legfelsőbb helyen az iránti kérését, hogy a püspöki teendőket vitelére melléje egy helyettes rendeltesse ki. A koadjutort, legtöbb biznysággal, Mailáth Gusztáv lesz.

— **Hűség-eskü.** A helyben állomásozó honvéd-zászlóaljhoz ez év október havában bevonult honvédek az esküt e hó 1-én reggel 9 órakor tették le a honvéd laktanya udvarán az összes tisztek jelenlétében. Az eskü-letevés előtt a legénység isten-tiszteleten vett részt, ki-ki saját felekezeti templomában.

— **Halottak napja.** E hó 1-én halottak estéjét Nagy-Enyed város közönsége szokott kegyelettel ülte meg. Ugy az idő, mint a nap kedvezett az ünnepélynek, a temetőket sok ezernyi nép lepte el. A tűzoltózenekar — kegyeletét lerovandó — a róm. kath. temetőben Fánta József sirja felett, a református temetőben özvegy Mangesius

Frighesné és Zaida Jánosné sirja felett gyászdarabokat játszott. Az iparos-iffuság nevében Fánta József sirja felett Szatmári József fiatal iparos tartott esinos alkalmi beszédet.

— **Az erdélyi róm. kath. státusgyűlés** folyó hó 11-én lesz. Az igazgatótanács érdekes jelentésben tárja elő a kulturális és gazdasági haladás örvendetes eredményeit.

— **Színházi hírek.** Bokody művész-társulata — csekély bevételei daczára — ernyedetlen buzgalommal készül az új darabokra. A Vasgyáros fél helyárrakkal kerül színre. Szombaton Bokodyné jutalomjátékául a modern szin-irodalom egyik remeke, „A szerelem bolondjai” adatik melynek főszerepei Bokodyné, Bokody, Márkus Ilona, Péntesné, Kovács és Krasznay kezeiben vannak. Ez előadás kiváló műelvezetet fog nyújtani. Előkészületen van továbbá Durand és Durand, a buda-esti Vígsház rendkívüli mulattató kasszadarabja; és „A két tacskó”, mely Párisban f. évi február óta folyton zsufolt ház előtt óriási hatással adatik. A primadonna-válság is megoldást nyer oly formán, hogy miután Cservary Irma orvosi bizonyítványokkal igazolta betegségét, Bokody Sugár Arankával és Gálffy Ninával lépett alkuba. Ezek egyike, valamint a tenorista Szűcs László rövid időn megérkeznek.

— **Abrudbánya város diszpolgára.** Hegedüs Sándor képviselőnek Abrudbánya város diszpolgári oklevelét, szép album formában, szombaton nyújtotta át a küldöttség, élén Boer Béla polgármesterrel. A küldöttség tagja Molnár Albert ev. ref. lelkes és Zanathy Gábor volt. Hegedüs a küldöttség tiszteletére ebédet adott.

— **Czigányzene városunkban.** Ugy vagyunk értesülve, hogy a városi költségvetésbe évenként 120 forint van felvéve egy jóra való cigányzenekar állandó képeztetésére. Nem tudjuk, a múlt években miképpen volt ez összeg felhasználva; volt-e karmester, nem volt-e; fölvette-e az említett összeget, nem vette-e föl; csak azt az egyet tudja intelligens közönségünk elég gyakori és sajnos tapasztalatból, hogy ugynevezett első zenekarunk csupán a tényezőzésben haladt s abban, hogyan lehet olyan alkalommal, mikor tényezőzni nem lehet, apró csoportokba szegődve elszökdösni a kialakított köteleesség elől. Az ősz kezdete óta volna alkalom ezen az állapoton, mely nem méltó városunk jóindulatu és türelmes közönségéhez, de nem méltó városi zenének multjához sem, segíteni. Városunk szülötte, egy fiatal cigányprimás, szándékozik már hónapok óta új zenekart szervezni. Segítséget nem kér a várostól, sőt a nyári szezonra sétatéri zenét is hajlandó kötelezőleg magára vállalni. És mégis nehezen megy a megalakulás. Tanulni akarnak, egészséges versenyt akarnak, hogy a szórakozni vágyó közönség ne legyen kiszolgáltatva egy banda indolenciájának. S nem tudjuk, mi az oka mégis, hogy egész zenekarrá ki nem egészülhetnek. Ugy halljuk, a városi rendőrségünk akadályozza őket ebben, nehogy keresetképtelenség esetén az új zenekar tagjai a város szegényállományát növeljék. De hisz, kérem, ezek nem koldulni akarnak, hanem egy tisztességes foglalkozást gyakorolni; s ha nem lesz keresetük, bizonyosan nem is maradnak városunkban. Ami felől egyébként úgy is szerezhetne biztosítékot a t. rendőrség,

hogy csak egy-két évre szóló tartózkodási engedélyt ad nekik egyelőre. Higgye el a t. rendőrség, hogy van elég csavargó, csirkefogó, illetéktelen koldus, aki nem kér tartózkodási engedélyt, mégis itt élőkődik minden rendszabály daczára is a nyakunkon. Vannak mások is bőven, akik közönségünk pénzét csalják; hogy másokat ne említek, azok a vidékiek, akik hamisított tejfelt s azok a kofák, akik romlott gyümölcsöt árulnak nyíltan és ellenőrzés nélkül. Szerény véleményünk szerint talán ezek inkább megérdemelnék a t. rendőrség erélyét, mint ezek a jó igyekezetű cigányok, kiknek vállalkozását egész intelligens közönségünk rokonszenvvel fogadta, sőt kérésével egyenesen támogatta. Az egészséges verseny nem lehet rossz ezen a téren sem. Amelyik beválik, az maradjon ura a helyzetnek. Ha mind a kettő megélhet, éljen mind a kettő. De bizonyosan tanulni fognak s meg fogják becsülni a városi hatóság és a közönség támogatását.

— **Az új járdák** oly sárosak a legtöbb háztulajdonos és lakó hanyagsága miatt, hogy a rendőrségnek csakugyan kötelessége immár, hogy házról-házra járva szigorúan rendelje el a takarítást. Beáll egy fagy s a sáros járdákon, melyek annyi költségbe kerültek, a legrosszabbul lehet majd közlekedni. Az utcai átjárókat ellenben a városnak volna kötelessége tisztán tartani, mert hát nem a száraz időre, hanem éppen a mostanihoz hasonló locs-pocs-saisonra való tekintettel készültek a járdák.

— **A beállott esős idő** még igen korán jött gazdáinknak. A szüret általában be van ugyan fejezve, de sok helyen a répát, kukoricát csak most szállítják a ragadós, mély sárban.

— **Sebes hajtás.** Felhívjuk az igen tisztelt rendőrkapitány ur figyelmét arra nézve, hogy ismert erélyességénél fogva tiltsa be a fiakeres tulajdonosoknak a sebes hajtást, miután többször volt már alkalmunk sajnos tapasztalni, hogy egy-egy iskolás gyereket csakis az isteni gondviselés mentett meg a lovak lábaitól. Megjegyezzük, hogy a sebes hajtást a vasúthoz kijáró bérkocsikon alkalmazott kocsisok gyakorolják leginkább; sebes hajtásuk épp a fegyintézet kiszögellő szögleténél kezdődik, hol talán legveszélyesebb a sebes hajtás, mert a kerítés fala magasságánál fogva elfogja a látkört a szembe jövő gyalog járóktól s így könnyen megesik, hogy a sebesen hajtott kocsit alá kerül a semmit sem sejtő halandó. (Beküldetett.)

— **Figyelmeztetés.** Felhívatik a t. közönség, hogy érkezett posta-utalványait 7 nap alatt beváltani sziveskedjék, mivel elenesetben ezen utalványok összegei, akkor is, ha az utalvány a címzett fél kezei közt van, érvénytelennek tekintetnek és nem fizettetnek ki, hanem hivatalos értesítéssel a feladónak vissza fognak ízetten. A jelzett 7 napon túl jelentkező fél lejárt utalványával a feladó hivatal felettes posta- és távirtdaigazgatóságához fog utaltatni, mely hatóság a címzett kérelmének csak azon esetben fog helyet adni, ha az utalványozott összeg időközben a feladónak még nem lett volna visszafizetve.

— **Erdély lótenyésztő gazdához!** Hivatkozással a nagyméltóságú földművelésügyi m. kir. minister urnak a fogarasi ménes tárgyában 57,186. sz. alatt egyletünkhöz intézett leiratára, melynek értelmében: a fogarasi ménes fenntartása mellett, ugyanott, egy erdélyi jellegű kanczákól külön

ménis is létesíttetni fog — és tekintettel ezen intézménynek hazarészünk lótenyésztésére gyakorlandó igen üdvös hatására — tisztelettel felkérjük mindazon lótenyésztéssel foglalkozó gazdatársainkat, kiknek birtokában e célra alkalmas erdélyi jellegű tenyészkancaik találhatók és e célra bevásárolhatók volnának, hogy azokat — az állatok részletes leírásával, kor, eladási ár és hely megnevezésével — az erdélyi gazdasági egylet állattenyésztési szakosztályánál (Kolozsvár, Belközép-u. 11. sz.) az ügy érdekében ez év végeig bejelenteni sziveskedjenek. Kolozsvár 1896. október hó 15-én Gróf Bánffy György, szakosztályi elnök. Tokaji László, szakosztályi előadó.

— **Nyilvános számadás.** Az október hó 25-én tartott szüreti mulatságon bevétel volt 83 forint 27 krajár, kiadás 73 forint 27 krajár; a fenmaradt 10 forinttal az ez alkalomra készült 7 öltöny ruha vásároltatott meg a bizottság által műkedvelői célra. Felülfizettek: ifj. Winkler János, id. Kun József, Kovács Ferencz urak 1—1 forint; Csepreghy Margit, Pfeifer Irma kisasszonyok, Goldstein Józsefné urnó, Bind Kis Károly, ifj. Bisztricsány Lajos, Szöcs Károly, Bakó Károly, Lázár József, Szathmáry József urak 50—50 krajár; N. N. 25 krajár; ifj. Gerendy Gusztáv, Üveges András, N. N. Májer János 20—20 krajár; Máhr Ferencz 15 krajár; Gál Gyula és N. N. 10—10 krajár. Fogadják a szives felülfizetők e helyen a bizottság hálás köszönetét!

— **Uj gyujtószer.** Az elektro-technikusoknak legujjabban sikerült az áramérezet villamos uton előállítani, még pedig nagy mennyiségben, s most már nemcsak üveg- és porcellánfestésnél fogják használni, hanem többek közt mint gyujtóanyagot is, mert sem az aczél, sem a kő nem hoz létre oly erős szikrát, mint az áram. Valószínű, hogy torpedóknál is használni fogják.

— **Éhínség Indiában.** Mint az angol lapok írják, az idei nyár Indiában szokatlantul forró és száraz volt, ugyannyira, hogy az esőhiány miatt a termés oly kedvezőtlen, hogy a lakosság százával hal éhen. Egy kis faluban egy pogány nő saját gyermekét ette meg végső küzdelmében az éhséggel. Ez annál inkább figyelemre méltó, mert a bennszülöttek valóságos imádatot csüggnek gyermekeiken.

Közgazdaság.

Lóhermagtermesztő gazdák figyelmébe. Tekintettel a lohermag-árak ez idő szerinti emelkedésére és az aranka-mentesített mag jóval előnyösebb értékesítésére, felhívjuk gazdáink figyelmét az „Erdélyi Gazdasági Egylet” here mag tisztító intézetére, mely a tisztítást, aranka-mentesítést és plombozást a legnagyobb pontossággal és jutányosan eszközli. Bejelentéseket elfogad és minden felvilágosítással készséggel szolgál: Az Erdélyi Gazdasági Egylet titkári hivatala, Kolozsvárt, Belközép u. 11. sz.

Piaci árak.

Nagy-Egyed, 1896. október 29.

Buza legjobb	1	véka	1—
„ közészerű	„	„	—90
Kétszeres legjobb	„	„	—80
„ közészerű	„	„	—75
Rozs legjobb	„	„	—70
„ közészerű	„	„	—65
Zab legjobb	„	„	—50
„ közészerű	„	„	—45
Kukoricea (tengeri)	1	véka	—75
Burgonya	„	„	—85

Széna legjobb	egy szekér	6.—
Szalma legjobb	"	2.20
Bikkfa 1 köbm. keresztirányú nélkül, 1 m. hosszú	"	3.50
Cserfa 1 " " " " " "	"	3.—
Tölgyfa 1 " " " " " "	"	3.—
Faszén kemény	egy hektoliter	1.50
Marhahús	1 kilogramm	—36
Sertéshús	"	—44
Szalonna	"	64-76
Disznósír	"	—75
Vöröshagyma	"	—10
Fokhagyma	"	—10

Meteorologiai jelentés nov. 1-től 4-ig.

Nap	Óra	Légnyomás 700	Hő	Szél iránya és erő- sége	Boru- lat	Csapadék	Hő napi max. min.
1	7	61.0	+7.2	N ₂	10 ● ny.		
	2	59.2	+11.4	NW ₁	10 ● 0.3	+12.2	+6.3
	9	61.0	+8.0	NW ₂	0	—	
2	7	59.4	+8.0	—	10 ● 1.3		
	2	57.4	+13.5	NW ₂	8 ● 0.2	+14.0	+8.0
	9	57.3	+10.6	—	3 ● 2.0		
3	7	56.4	+10.2	NE ₂	10	—	
	2	56.0	+13.4	NE ₁	10 ● 0.7	+14.5	+5.5
	9	59.3	+9.2	—	5	—	
4	7	62.0	+6.6	—	4 ● ny.		
	2						
	9						

Kilátás: Még esős, később derült és hűvös.

* A légnyomás, tenger színére van átszámítva. — Hő C°. fokokban. Szél iránya: N = észak, S = dél E = kelet, W = nyugat. Szél erőssége = 1-10 l. Borulat foka = 1-10-ig. Csapadék mennyisége milliméterekben értendő. ● = eső, * = hó, ▲ = jég, △ = dara.

Csarnok.

42,592 szerző.

— Egy kis színházi elmélkedés. —

A legutolsó országos népszámlálás alkalmával annyi színházi szerzőt számláltak össze Magyarországon, a mennyit e sorok élére bigyesztettem. Egy fia-szerzővel sem kevesebbet. De minthogy a legutolsó népszámlálás óta már hat esztendő telt el, feltehető, hogy ez a szép szám még megszorodott, s ez idő szerint annyi dráma-, színmű-, vígjáték- és bohózatíró van az édes magyar hazában, mint talán a világon sehol másutt.

A számukat, persze, — a legközelebbi népszámlálásig legalább — nem lehet egész precízitással megmondani, mert a magyar színházi szerzők legtöbbször — titkos!

Beszéljünk tehát egyelőre a nem titkosokról.

És itt aztán önkénytelenül elmegy az embernek a kedve az élczelődéstől, az eredeti vígjátékok és bohózatok nagyon komolyan hangolják az embert.

A napokban egy színházi emberrel beszéltem, aki ott mozog a deszkákön s szép egy pár tuczt mindenféle rendű és rangu darabon végigházasodott, végigfelsült, vagy végigepizodokodott; a mai eredeti színházi irodalomról levén szó, azt mondta:

— Azt kell hinnem, hogy a magyar embernek nincs a vérében a darabírás. Nem született rá!

Az én színészem talán tulságosan sötéten nézi a dolgot, de egy kétségtelen, hogy az utóbbi esztendő színházi termésé közt akárhányszor olyan darab volt, amely akaratlanul is a fentebbi sötétvért konkluzióra juttatja az embert.

Az Akadémia és egyéb színházi pályázatok babérai valóságos élczelődés tárgyai lettek nálunk, sajnos, a pályanyertes darabok miatt s akárhányszor hallani az írói körökben ilyen dialogust:

— Nem pályázol az idén a Teleky-díjra?
— Isten ments! Még meg találnám nyerni! Milyen blamázs!

Kritikus-körökben pedig így élczelődnek egyes premierek előtt:

— Nem hallott valamit X darabjáról?
— Nem, de már előre is bizonyos, hogy egy kis elnézésre szorul, hiszen pályadíjat nyert!

Kétségtelen, hogy a magyar írónak az irodalomnak semmiféle ágában sincs olyan nehéz helyzete, mint a színházi. Lírikus poétáink semmivel sem irnak rosszabb verseket, mint az idegenek, akik rosszat irnak; a novellistáink is csak lépést tartanak valahogy ha nem is Turgenjevvel és Guy de Maupassant-al, de a külföldi irodalomnak Herczeg Ferenczeivel; de a magyar színházi szerzőknek...

Ezeknek csakugyan nehéz helyzetük van! Mert tessék versenyt futni Sardou-val, Augier-el, Pailleuronnal, Lemaitre-el, Bissonnal!

Mert a magyar szerzőknek igenis ezek a versenytársai! Színháziaink ezeknek az uraknak vannak ott a darabjaik és színházba járó közönségünk ezeknek a színházi mestereknek az alkotásaihoz van hozzászoktatva. Természetes tehát, hogy ugyanazt a kritikai mértéket alkalmazzák Prém József urra, mint Dumas Sándor urra!

És legelső sorban ez a baja az eredeti színházi irodalomnak!

Jó magyar darab azért nincs ma-apság, mert a legjobb is jóval gyöngébb a közepes francia darabnál s a kritika meg a közönség egyenlő mértékkel mér mind a két-főnek.

Az „egyenlő mérték“ pedig itt a legnagyobb igazságtalanság.

A magyar színházi irodalom gyöngé fejlődésben levő csemetéje nemcsak hogy a kritikai vihart ki nem állja, de a szerető kertésznek minden gyöngédségére rászorul, aki vigyáz, hogy a gyöngé csemetének valahogy az eleven husába ne vágjon.

Szegény hazai szerzők! Nektek nem igen van alkalmatok a kritikus-kertész urak részéről azt a gyöngédséget tapasztalni!

Ezek az urak az ő kritikai későkkel az eleven husába vágják bele s egy-egy szerzővel, aki egy gyöngé darabocskával mert előállani, úgy bánnak el, mintha legalább is — hazaárulást követett volna el.

Mikor egyes eredeti premierek után sorra szedem az újságok kritikáit, akárhányszor közte olyan, a mely hangjára nézve olyan, hogy a hat hasábas tárczás kritikáját bátran ebbe a pár szóba szoríthatta volna össze a kritikus ur:

— Hah, nyomorult gazember, darabot mertél írni? Nesze!

Egy kis elnézés kell a hazai színházi termelésnek. Ugyanaz az elnézés, amelylyel kiint a turfon a kétéves csikóra nem raknak annyi terhet, mint derby-nyertes crack-ra!

Egy színházi szerző pedig csak érdemel olyan bánásmódot, mint egy — csikó!

És kell az elnézésen kívül még valami; — tér!

Egy ilyen új tere az eredeti színházi szerzőknek a budapesti Vigszínház. A napokban alkalmam volt ennek a színháznak a dramaturgjával, Szécsi Ferencz irótársammal, erről a tárgyról beszélni. Így szólt:

— Ide azokkal az eredeti darabokkal! A Vigszínház az eredeti magyar színházi irodalomnak istápolója akar lenni, s ahol egy tehetség mutatkozik, szívesen felkarolja. A Vigszínház programjának első pontja az, hogy a magyar Vigszínház akar lenni! Most már csak a hazai szerzőktől függ, hogy azzá legyen.

S hogy a Vigszínház hű ehhez a programjához, azt megmutatta mindjárt az első lépésével, mikor kétezer korona pályázatot írt ki eredeti vígjátékokra. Ez a pályázat öt eredeti magyar darabot eredményezett, mely egymásután mind sorra kerül.

Éppen most készül a színház e darabok egyikére, Follinus Aurélnak Az öreg ezimű vígjátékára.

Az első eredeti darab, melynek a Vigszínház készséggel nyitotta meg a kapuját, „Béni bácsi“, műsoron van s a menyire én ismerem a Vigszínház dramaturgjának az asztala körül uralkodó elveket, senki sem obajtja jobban, hogy a Vigszínház repertoire-ján minél több legyen az eredeti darab, mint maga a Vigszínház.

... Fel, 42,592 színházi szerzője Magyarországnak, és irjatok!

Márkus József.

Szerkesztőség:

DR. MAGYARI KÁROLY. TÖRÖK BERTALAN.

Kiadók: Cirner és Lingner.

Cirner és Lingner könyvnyomdája, Nagy-Enyeden.

Henneberg-selyem

esakis akkor valódi, ha közvetlen gyárból rendelik — fekete, fehér és színes 35 krajczártól 14 frt 65 krig méterenkint — sima, esikós, kockázott mintázott damasztot; (b. mintegy 240 különböző minőség és 2000 mintázatban) stb., a megrendelt áru postabér és vámmentesen a házhoz szállítva és mintákat postafordultával küld: HENNEBERG G. (cs. és kir. udvari szállító) selyemgyára Zürichben. — Svájcba ezimzett levelekre 10 kros és levelezőlapokra 5 kros bélyeg ragasztandó. Magyar nyelven írt megrendelések pontosan elintéztetnek. (1)

548. tkvi számhoz.

Árverési hirdetményi kivonat.

A balazsfalvi kir. bíróság mint telekvi hatóság közhírré teszi, hogy a kir. kincstár végrehajtónak Mihó Nikulaj és Eftenie végrehajtást szenvedő ellen 43 frt 20 kr s jár. iránti végrehajtásos ügyében a farkasteleki 7 sz. tjkvben A + 1. r. 15. 16. hrsz. ingatlanokra 213 frt; a 2. r. 616 hrsz. 6 frt; a 3. r. 643-644. hrsz. alattira 24 frt; a 4. r. 1158. hrsz. alattira 18 frt; az 5. r. 1193. hrsz. alattira 48 frt; a 7. r. 2239. hrsz. alattira 37 frt; a 8. r. 2421 hrsz. 17 frt; a 9. r. 2458. hrsz. 60 frt; a 10. r. 2617 hrsz. 22 frt; a 11. r. 2781. hrsz. 49 frt; a 13. r. 3012 hrsz. 10 frt; a 14. r. 3048. l. hrsz. 16 frt; a 15. r. 3075. hrsz. 8 frt; a 16. r. 3090. hrsz. 12 frt; a 17. r. 3357. hrsz. 4 frt; a 18. r. 3450, 3455 hrsz. 8 frt; a 20. r. 3496. hrsz. 3 frt; a 21. r. 3510. hrsz. 11 frt; és a 22. r. 3638. hrsz. ingatlanra 11 frt megállapított kikiáltási árban, a farkasteleki 7. r. sz. tjkvben A + 6, 12 és 23. r. 1202, 2089 és 3062. hrsz. ingatlanokra végrehajtási jog bekebelezve nem lévén s az A + 19. r. 3456. hrsz. ingatlanok pedig mult évi állami adója kimutatva nem lévén, ezekre vonatkozólag az árverés elrendelése megtagadtatik, a végrehajtási árverést elrendelte s hogy a fentebb megjelölt ingatlanok 1896. évi november hó 21-én d. e. 10 órakor Farkasteleki község hivatal meg-tartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is el fogják adni.

Árverezni szándékozók kötelesek az ingatlanok kikiáltási árának 10%-át készpénzben, vagy az 1881. XL. t. cz. 42. §-ban jelzett árfolyammal számított óvadékképes értékpapírokban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

A kir. bíróság tkvi hivatala.
Balázsfalván, 1895. évi október hó 15-én.

Silbermann Mór,
tkvi kiadó.

Eladó ház.

Felnyeden egy cserepes **ház** (két szoba, konyha, kamara és pincze) eladó.

Értekezhetni a kiadóhivatalban.

901 2-3

Sz. 7213-896. közig.

Pályázati hirdetmény.

Zalatna községében lemondás folytán üresedésbe jött 400 frt fizetés élvezete mellett rendszeresített segédjegyzői állásra ezennel pályázatot hirdetek, s felhívom mindazokat, kik ezen állást elnyerni óhajtják, hogy az 1883. évi I. t. cz. 6. §-ának értelmében felszerelt folyamodványaikat **folyo évi november hó 29-én d. e. 11 óráig** annyival is inkább nyújtsák be hozzám, mivel a későbbben érkező folyamodványok tekintetbe vétetni nem fognak.

A választás Zalatna községházánál f. évi **november hó 30-án d. e. 10 óra**kor fog megtartani.

Magyar-Igen. 1896. október hó 1-én.

Csuka Domokos,
főszolgabíró.

902-96 2-3

1131-1896.

Árlejtési hirdetmény.

Az ezen kir. orsz. fegyintézetben 1897. január hó 1-től 1897. december hó végéig szükségelendő mintegy 200 mtm. kukoriczaliszt biztosítása iránt **f. évi november hó 20. napján d. e. 10 óra**kor nyilvános árlejtés fog tartatni a fegyintézeti igazgatóság hivatalos helyiségében.

Felhivatnak árlejtezni kívánók, hogy szabályszerűen bélyegzett és a vállalati összeg 5%-nak megfelelő bánatpénzzel ellátott írásbeli zárt ajánlatukat, melyben

az ajánlati egységi árak számokkal és betűkkel kiirandók, saz is kitüntetendő, hogy ajánlattevő a hivatalos órák alatt bármikor megtekinthető, szerződési feltételeket ismeri és magát azoknak aláveti, a fent kitett határidőig, hozzám nyújtsák be.

Az árlejtési feltételeknek meg nem felelő, vagy más irányban szabálytalan, továbbá az elkésve érkezett, végül a pót- vagy utóajánlat nem fog figyelembe vétetni.

Nagy-Fenyeden, 1896. okt. 28-án

U r a y,
igazgató.

908 1-1

H I R D E T M É N Y.

Ő cs. és apostoli királyi Felsége f. é. október hó 4-én Budapesten kelt legfelső elhatározásával legkegyelmesebben megengedni méltóztatott, hogy a f. év végével rendezendő

XIX-ik jótékonycélu m. kir. állami sorsjáték

remélhető tiszta jövedelme akként osztassék fel, hogy 1. a vagyontalan állami tisztviselők özvegyei és árvái részére létesítendő alap, 2. a kézdívasárhelyi „Stephanie” menedékház, 3. a budapesti első gyermekmenhely, 4. a kolozsvári „Mensa Akadémia”, 5. a szünidei gyermektelep egylet, 6. a fehér kereszt-egylet, 7. a Cirkvenica mellett létesítendő tengeri gyermekkórház és 8. az első budapesti szegény gyermekkert-egylet egyenként egy tízed; míg 9. a budapesti „Erzsébet” kórház-egylet, 10. a győri nádorvárosi leány-árvaház és 12. a budapesti VII. kerületi népfonyha egyenként egy huszad részében részesíttessék.

E sorsjáték összes 3282-ben megállapított nyereményei az alább következő játékterv szerint **160,000 forintra** ruznak, és pedig:

1 főnyeremény	60000 frt	2 nyeremény egyenként	2000 frt
1 „	15000 „	4 „	1000 „
1 „	10000 „	20 „	500 „
1 nyeremény	5000 „	50 „	100 „
1 „	4000 „	200 „	50 „
1 „	3000 „	3000 „	10 „

az összes nyeremények készpénzben fizettetnek ki.

A húzás visszavonhatlanul 1896. évi december hó 28-án Budapesten történik.

Egy sorsjegy ára 2 frttal o. é. van megállapítva.

Sorsjegyek kaphatók a lottóigazgatóságnál Budapesten (Pest, fővármház, félemelet), a hová a megrendelt ára postautalvány mellett előre beküldendő, valamennyi lottó-, só- és adóhivatalnál, a legtöbb postahivatalnál, a bécsi „Merkur”-nál és minden városban és nevezetesebb helységben felállított egyéb sorsjegyaruló közegnél.

Budapesten, 1896. október hó 4-én.

S99 3-6

M. kir. lottó-igazgatóság.

A „Közérdek”

a megye egyetlen politikai lapja. Egyike a vidék legelterjedtebb lapjainak, s mint ilyen,

hirdetések közlésére

kiválóan alkalmas.

Aki tehát olcsón s biztos sikerrel akar hirdetni, forduljon bizalommal lapunk kiadóhivatalához.

